

Jak Bůh stvořil svět

Na počátku všeho bylo jen temno a prázdnota, a proto se Bůh se rozhodl, že stvoří svět. Nejprve stvořil nebe a zemi. Země byla chladná a pustá, skrytá v temnotách. Pak řekl Bůh: „Ať je světlo!“ A zemi zalilo světlo. Bůh viděl, že světlo je dobré, a nazval je dnem. Oddělil světlo od tmy a tmu nazval nocí. Tak uplynul první den.

Nastalo jítro druhého dne a Bůh pravil: „Ať je obloha uprostřed vod a odděluje vody, které jsou nad ní, od vod, které jsou pod ní.“ Oblohu Bůh pojmenoval nebe.

„Shromážděte se, vody, které jste pod nebem, aby se ukázalo suché místo,“ řekl Bůh třetí den. A vody se spojily a Bůh je nazval mořem. Mezi moři zůstala souš, a tak Bůh řekl: „Ať tu vyroste tráva, rozmanité květiny a stromy. Ať mají všechny rostliny semena, aby jejich rody pokračovaly.“ Země se zazelenala trávou a nejrůznějšími bylinami, vyrostly stromy s nádherným ovocem. A Bůh viděl, že to, co vykonal třetí den, je dobré.

Další den Bůh stvořil světla na obloze, aby oddělovala den od noci a dávala znamení na odměřování času – hodin, dnů a let. Stvořil dvě velká světla nebeská – větší z nich, Slunce, je od té doby vládcem dne a menší Měsíc ovládá spolu s hvězdami noc. Bůh viděl, že co učinil, je dobré, a mohl skončit i čtvrtý den.

Pátého dne stvořil Bůh všechno ptactvo, aby létalo nad zemí. Země ožila třepotáním křídel a veselým ptačím zpěvem. Mořské vody pak Bůh osídlil velkými velrybami i malými pestrébarevnými rybami a nespočetnými mořskými živočichy. Pak všem požehnal: „Rozmnožujte se a naplňte všechny vody mořské, a také ptactvo ať se rozmnožuje na zemi!“

Nastal šestý den. A Bůh řekl: „Ať země vydá zvěř divokou, dobytek i plazy!“ A objevila se zvířata velká i malá, dravá i mírná, čtyřnohá s kopyty i drápy, zvěř lesní i luční a stepní.

Země již nebyla pustá, ale pokrývala ji zeleň, tráva, lesy, stromy a vonné květiny. Ve vzduchu bzučely včely a poletovali motýli, ptáci svými písněmi chválili Boha. Všechna zvířata si vybírala místa, kde se jim bude dobře dařit a kde bude dost potravy pro jejich mláďata. Bůh pohlédl na zemi a viděl, že všechno, co stvořil, je dobré. Pak Bůh řekl: „Stvořím člověka, aby byl mým obrazem. Aby vládl nad celou zemí, nad všemi zvířaty, ptactvem i rostlinami.“ A stvořil muže a ženu. Řekl jim:

„Dávám vám veškeré rostliny a jejich plody, stromy s ovocem, aby vám i všem živočichům sloužily jako potrava.“

Když nastal sedmý den, Bůh se radoval, že jeho práce je dokončena a odpočíval. Sedmý den posvětil a určil pro všechny časy jako den sváteční, den odpočinku.

I lidé po Božím vzoru dodnes věnují odpočinku každý sedmý den po celotýdenní práci. Scházejí se při bohoslužbách, aby Boha oslavili a poděkovali mu za všechny jeho dary.

Adam a Eva

Člověka stvořil Bůh z prachu země a vdechl mu život. Dal mu jméno Adam a usídlil ho v zahradě Eden. Byly zde nejkrásnější rostliny, ovocné stromy a všechna pozemská zvířata. Uprostřed rostl strom života a strom poznání dobrého a zlého. „Můžeš jíst všechno ovoce,“ řekl Bůh Adamovi, „ale nikdy nesmíš ochutnat plody ze stromu poznání. Kdybys neposlechl, co ti prikazuji, zemřeš.“

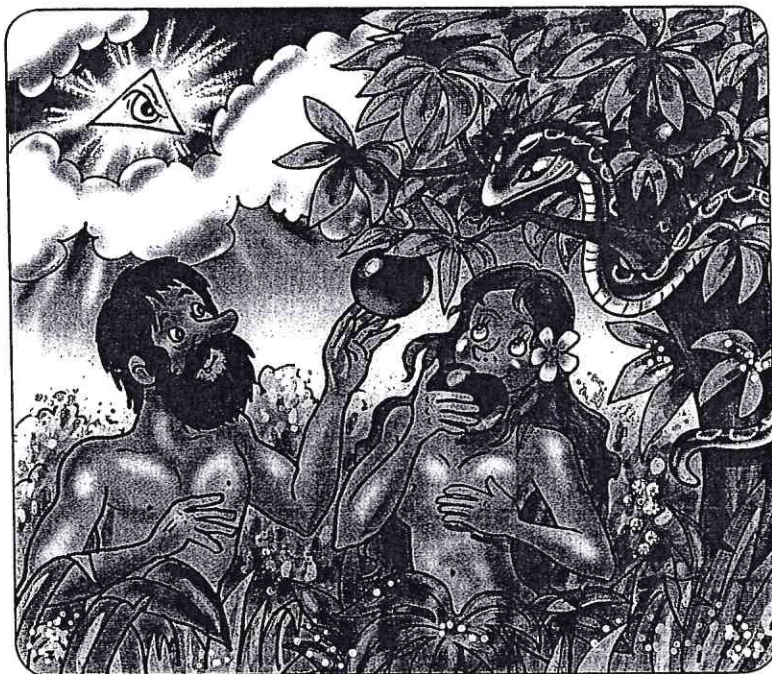
Bůh přivedl Adamovi všechnu zvěř i ptactvo a požádal ho, aby je pojmenoval. Adam pozoroval, jak zvířata vypadají a čím se živí, a vymýšlel pro ně jména. Pojmenoval i květiny a stromy. Bůh viděl, že Adam se v zahradě Eden těší z krásné přírody a má rád zvířata, ale neušlo mu, že se cítí osamělý. „Není dobře, aby člověk byl sám,“ rozhodl Bůh. Uspal Adama tvrdým spánkem, vyjmul z jeho těla žebro a z něj vytvořil ženu. Když Adam procitl, Bůh mu ženu přivedl. Adam se zaradoval, že už nebude sám: „Jsi z mého těla a z mých kostí,“ oslovil ji, „a proto budeme navždy patřit k sobě.“

Jednou žena odpočívala pod stromem poznání a spatřila, že se v jeho koruně plazí velký had. Nevěděla, že had je lstivý, nemá rád Boha a chce škodit lidem.

„Proč neochutnáš ovoce tohoto stromu?“ oslovil had ženu. „Jíme ovoce všech rajských stromů,“ odpověděla mu, „ale jíst plody ze stromu poznání nám Bůh zakázal; kdybychom jeho ovoce ochutnali, zemřeme.“ Had se ďábelsky zachechtal: „Nesmíte všemu věřit,“ syčel, „právě z tohoto stromu byste měli jíst, abyste získali rozum jako bohové a poznali všechno

dobré i zlé.“ Žena usoudila, že plody stromu poznání jsou vlastně dobré: vypadají chutně a šťavnatě a slibují vševědoucnost. Utrhla tedy jeden plod a snědla ho. Adam spatřil, že jeho žena jí zakázané ovoce. „Pojď a ochutnej také,“ zavolala na něj. Adam zaváhal, ale když viděl, že se jí nic nestalo, snědl i on jeden plod. V té chvíli si oba uvědomili, že jsou nazí, a začali se stydět. Rychle zakryli svou nahotu

říkovými listy. Pochopili, že se dopustili hříchu a neuniknou Božímu trestu. Ukryli se v hustém křoví. Vtom uslyšeli Boží hlas: „Adame, proč se přede mnou skrýváš?“ „Jsem nahý a stydím se,“ řekl Adam. „A kdo ti řekl, že se máš stydět? Že tys jedl ovoce ze stromu poznání?“ hněval se Bůh. „Žena mi dala ochutnat jeden z plodů,“ odpověděl Adam. Bůh se ještě více rozzlobil: „Co jsi to provedla?“ zahřměl. Eva se strachem přiznala, že ji navedl had.

Rozhněvaný Bůh řekl hadovi: „Hade, za tvůj hanebný čin bude všechno živé tebou opovrhovat, budeš se navěky plazit po břiše a polykat prach země.“ Pak se obrátil k ženě: „Čekají tě nekonečné starosti a trápení. Budeš v bolestech rodit děti, muž ti bude poroučet a bude tvým pánem. Ty, Adame, budeš těžce pracovat, aby ti země vydala chléb pro tebe a tvou rodinu.“ Takový byl Boží trest za neposlušnost.

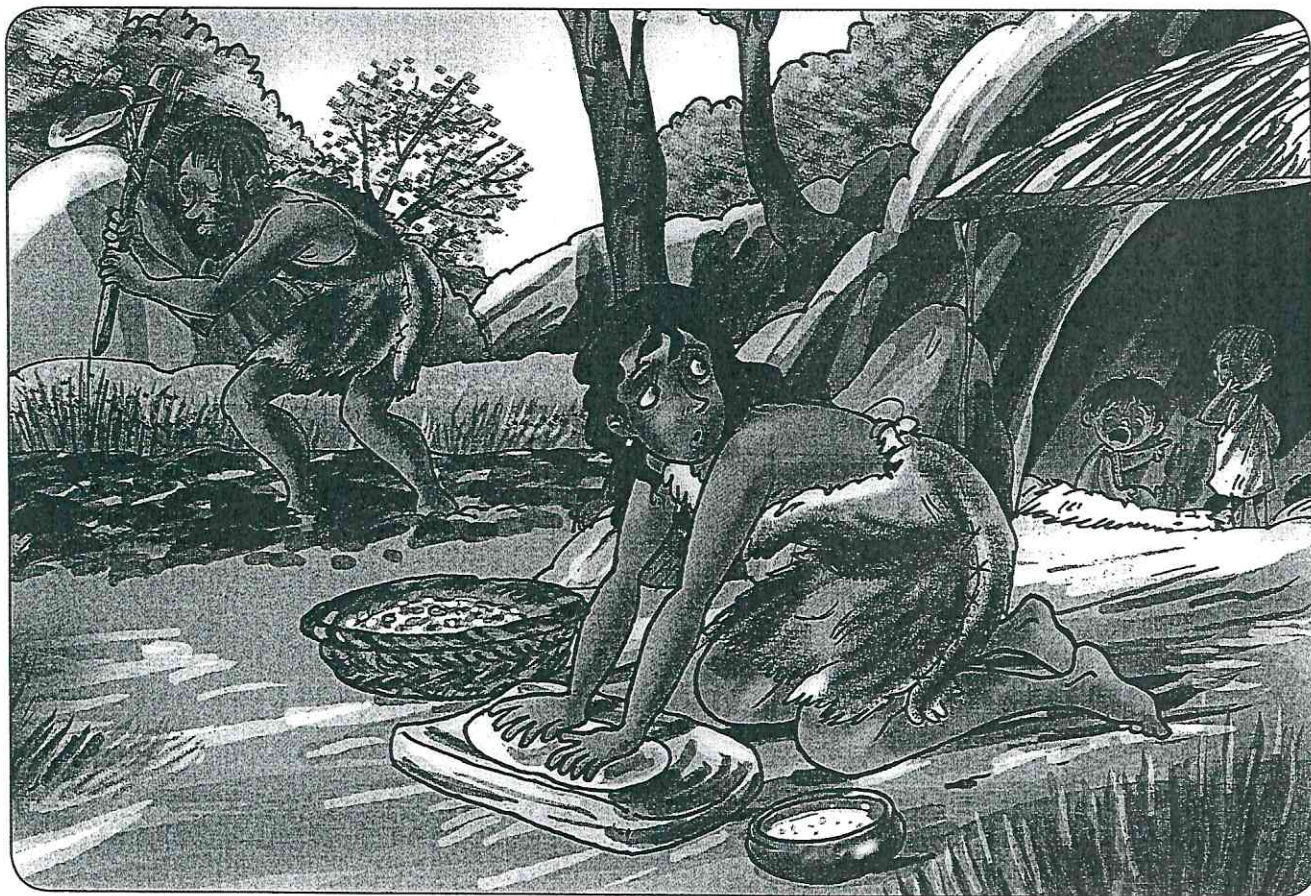
Adam dal své ženě jméno Eva, Bůh oba dva oblékl do kožených sukní a řekl: „Abyste nejedli plody ze stromu života a nebyli živi navěky, vyháním vás ze zahrady Eden. Na zemi, odkud pocházíte, budete žít, dokud nezemřete.“ Na cestu ke stromu života poslal Bůh cherubíny s ohnivými meči, andělské strážce zahrady Eden.

Kain a Ábel

Když Bůh vyhnal Adama a Evu z krásné zahrady Eden, žili v chudobě a tvrdě pracovali. Adam obdělával neúrodnou zemi, Eva sbírala byliny a pekla chléb a placky. Brzy se jim narodil syn. Oba se radovali, že jim Bůh daroval nového člověka. Chlapci dali jméno Kain. Zanedlouho měl mladšího bratříčka, který dostal jméno Ábel.

Když chlapci vyrostli, pilně pracovali a pomáhali rodičům. Kain, stejně jako jeho otec, obdělával půdu a pěstoval obilí. Ábel se staral o malé stádo ovcí. Jednoho roku sklídl Kain zvláště bohatou úrodu a do Ábelova stáda přibyli nově narození beránci a ovečky. Bratři se rozhodli, že poděkují Bohu. Oba přichystali oběť – Kain obětoval část toho, co se urodilo na polích, Ábel obětoval malého beránka. Kouř z Ábelovy oběti stoupal do výše, přímo k nebi. Kainova oběť jen slabě doutnala a dým klesal k zemi. Kain pocítil lítost a vztek. „Copak jsem pracoval méně než bratr? Proč se jeho oběť Bohu líbí a má ne?“ říkal si v duchu. Kain bratrovi záviděl a ze závisti se zrodila nenávist.

Od té doby kudy chodil, přemýšlel Kain o pomstě.

Brzy nato kráčeli bratři vedle sebe po stejné cestě za prací. Kain využil příležitosti k pomstě. Vrhla se na bratra a udeřil ho tak silně, že Ábel padl mrtev a jeho krev rudě zbarvila zemi. Kain si uvědomil, co způsobil a prchal z místa zlého činu.

Vtom uslyšel Boží hlas:

„Kde je tvůj bratr?“ „Nevím, já svého bratra nehlídám,“ odpověděl Kain.

Boží hlas zněl hrozivě: „Jak strašný čin jsi spáchal! Prolitá krev tvého bratra na tebe žaluje ze země! Od této chvíle nebudeš mít na zemi klid, budeš věčným tulákem bez domova a každý, kdo tě uvidí, bude tě pronásledovat.“

„Vím, že vražda vlastního bratra je velký neodpustitelný hřích,“ řekl Kain. „Když budu tulákem pronásledovaným všemi, pak každý, kdo mě uvidí, mě může zabít.“

„Ten, kdo by tě zabil, Kaine, nevyhne se mému strašnému trestu. Každý, kdo tě uvidí, pozná, že tě nesmí zabít, podle znamení, které ti dám na tvář. Svého zlého činu budeš litovat po dlouhá léta.“ Poznamenaný Kain dlouho bloudil po světě a nakonec se usadil daleko od svých rodičů.

Adam a Eva nezůstali dlouho sami. Bůh jim požehnal a narodil se jim další syn. Eva měla velkou radost, že jí chlapec, kterého pojmenovali Šét, nahradí nešťastného Ábela.

O potopě světa

Lidské pokolení se na zemi rozmnožilo a mezi lidmi se rozmohly zlé skutky, zloba a nepřátelství. Bůh litoval, že stvořil lidi, jejichž srdce a myšlenky jsou zlé. „Zničím všechno živé, co jsem stvořil, od člověka až do nejmenšího živého tvora,“ rozhodl se.

Jen člověk jménem Noe žil spravedlivě a našel u Boha milost. Jednoho dne k němu Bůh promluvil: „Zahubím člověka a všechny tvory, které jsem stvořil,“ řekl. „Tebe jsem vybral, abys vykonal, co ti nařídím, neboť jsi člověk spravedlivý. Postavíš velikou loď a uvedeš na ni celou svou rodinu. V boku ať má velká vrata a jimi přiveď do lodi ode všech živočichů a ptactva po jednom páru, vždy samce a samici, aby nevyhynuly jejich rody. Ať tvoji synové naloží zásoby potravy pro všechny na dlouhou dobu. Já pak způsobím na zemi strašlivou potopu, takovou, že všechno živé zemře.“

Noe uposlechl a u svého obydlí začal stavět obrovskou loď, archu. Pomáhali mu jeho tři synové a pracovali mnoho dní od úsvitu do soumraku.

Když byla loď hotova, přiváděli podle Božího přání všechna zvířata a ptáky, naplnili loď zásobami a nakonec nastoupila celá početná rodina.

Vrata korábu se zavřela a z nebe začaly padat na zem přívaly deště. Pršelo bez přestání čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Hladina vod nezadržitelně stoupala, lidé bědovali a v hrůze šplhali na nejvyšší kopce, ale nebylo to nic platné. Pod vodou zmizely

i vrcholky nejvyšších hor a všechno živé se utopilo. Jen Noemova archa se mnoho dnů houpala na temných vlnách. Široko daleko nespatriли poutníci ani náznak života, jen nekonečný oceán. Po stu a padesáti dnech začaly vody pomalu opadávat. Archa se zastavila na vrcholu hory Ararat. Aby Noe zjistil, zda již je někde na zemi suché místo, vypustil z lodi krkavce. Ale ten se několikrát brzy vrátil, protože

nenašel místo, kde by si mohl odpočinout. Pak Noe vypustil holubici. I ona se nejprve vrátila. Po dalším týdnu opět vzlétla, a když se za nějaký čas objevila, lidé na lodi spatřili, že nese v zobáčku větvičku olivového stromu.

Díky holubici poznali, že na zemi je zase možné žít. Noe a jeho rodina vystoupili z korábu a otevřeli vrata, aby mohla vyjít na suchou zem všechna zvířata. Noe pak na důkaz díků obětoval Bohu.

Pak uslyšeli Boží hlas: „Jděte a rozmnožujte se po celé zemi. Již nikdy nezničím potopou celý svět. Na důkaz toho pohleďte na oblohu!“ Noe a všichni jeho lidé pozvedli hlavy k obloze. Celou nebeskou klenbu rozzářil oblouk nádherné barevné duhy.

„Vždy, když se na obloze ukáže duha, připomeňte si naši úmluvu,“ zazněl Boží hlas. „Už nikdy nedopustím, aby bylo zničeno celé lidstvo a všechno tvorstvo světa.“

Noe a jeho synové se vrátili ke své práci na polích a vinohradech, jejich rod se rozmnožil a brzy osídlil celou zemi.

Babylonská věž

Po potopě světa se rody tří synů Noemových Šéma, Cháma a Jefeta velmi rozmnožily. Lidem se dařilo dobře, země dávala bohatou úrodu, stáda dobytka měla hojnost pastvy a utěšeně se množila. Všichni lidé mluvili stejným jazykem a děkovali Bohu za jeho dary.

Noemovi synové se svými rodinami putovali společně krajem a vyhledávali nejlepší pastviny pro svá stáda. Jednoho dne dorazili do nádherné krajiny v zemi Šineár. Úrodná půda se střídala se zelenými pastvinami a celou krajinu zavlažovaly toky řek a potoků.

Napadlo je, že by se zde mohli usadit natrvalo. „Nebudeme už muset bloudit po světě, ale budeme poklidně žít v krásném a úrodném kraji,“ říkali si mezi sebou.

„Postavme si tady město,“ navrhovali otcové rodů. „Ale jak? Je tu nedostatek stavebního kamene,“ namítali ostatní. „Nemusí být všechny stavby z kamene. Všude kolem je hojnost hlíny, naučíme se z ní pálit cihly a domy porostou jako z vody. Stavění z kamene je stejně těžká dřina.“ Tak a podobně lidé uvažovali.

A společně se dali do práce. „Jak bude naše město krásné,“ radovali se všichni. „Druhé takové na světě nenajdeš!“ A stavěli stále víc domů, budovy rychle přibývaly a město se rozrůstalo do šířky i do výšky.

„Naše město je už dnes velké a slavné. Ale bylo by ještě slavnější, kdyby se nad ním tyčila vysoká věž,“ navrhl jeden ze stavitelů. „Ano, to je skvělý nápad,“ volali všichni. „Postavme takovou věž, která by dosahovala až do nebes! Pak bude náš národ nejslavnější na celém světě.“

A pustili se do díla. Pálili cihly, stavěli lešení a věž rostla do výšky a stále přibývala další patra.

Bůh shlédł na jejich dílo a neschválil pýchu stavitelů věže a jejich touhu povyšovat se nad celý svět. Na ohromné stavbě se lidé hemžili jako mravenci. „Jak jsou malí,“ řekl si Bůh, „ale jejich pýcha je tak velká, že chtějí vykonat něco, čím by se vyrovnali Bohu. Zaslouží si trest!“

Když druhý den vyšlo slunce a lidé chtěli pokračovat v práci, zjistili podivnou věc. Každý z nich mluvil jiným jazykem, takže bratr nerozuměl bratru a syn otci. Nemohli najít společnou řeč, a proto nedokázali společně pracovat. To Bůh zmátl jejich jazyky.

Vrátili se domů a se svými rodinami se rozešli do všech světových stran.

Věž už nikdy nikdo nedostavěl. Místo, kde Bůh potrestal lidskou pýchu a zpupnost, bylo pojmenováno Babylon, to znamená zmatení.

A od těch dob hovoří lidé na světě mnoha různými jazyky.

